

Sensiz Günlerimin İz Düşümleri
Güray İzgi

Tilki Kitap©

www.tilkikitap.com

tilki@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Editör: Gizem Aslan

Sayfa Tasarım: Erbil Kargı

Kapak Tasarım: Nuri Çam

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Mart 2026

ISBN: 978-625-8579-47-5

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

SENSİZ GÜNLERİMİN İZ DÜŞÜMLERİ

Güray İzgi

ÖZ GEÇMİŞ

Güray İzgi, 3 Aralık 1974'te Gaziantep'te doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini doğduğu yerde yaptıktan sonra 1995 yılında Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti, Yakın Doğu Üniversitesi, Fen - Edebiyat Fakültesi, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'ne başladı ve iteklemeler sonucu ancak 2000'de bitirebildi. 2002 yılında evlenip 2003 yılında ilk defa baba oldu. Baba olma mevzunu tam anlamamış olmalı ki, daha iyi anlar ümidiyle 2005 ve 2013'te tekrarladı. Uzun bir süre uluslararası nakliye işi yaptıktan sonra yeni iş arayışlarına girdi. Sırasıyla önce ücretli öğretmenliğe başvurdu, 2007 - 2008 ve 2010 - 2011 yıllarında görevlendirildi. 2008 - 2010 yıllarında dükkan açarak hazır yemek işine girdi. Burada da umduğunu bulamadı ve tilki misali 2011 Temmuz'unda tekrar nakliye işine girdi. 2013 yılında kendi nakliye firmasını kurarak, evlilikten sonraki en büyük macerasına atıldı (2013 - 2016). 2017'den bu tarafa ev tekstili üzerine yerel bir müessesede işletmeci olarak çalışıyor.

BÖLÜM 1

1 Kasım 2001, Perşembe

Kimsin sen? Neyimsin bilmiyorum. Bu defteri bulduysan ve kapağını kaldırıp gözlerin sayfalarına değdiyse, seni kabullenmekten başka elimden bir şey gelmez bu vakitten sonra. Tanıdığım biri olabilirsin pekâlâ. Hatta çok sevdiğim biri de olabilirsin. Beni tanıdığın için rahatça boşlukları doldurabileceğin ve daha iyi anlayıp hakkınca yargılayabileceğin umudu ile sevinebilirim. Tanımıyorsan zaten sorun yok. Nasıl olsa şimdi tanıyacak, ya sevecek ya da sevmeyeceksin! Sence de yeterince adil değil mi?

Beni sevip sevmeme mevzuunu geçelim bir kalemde diye kestirip atsam da sen kaygılandırıyorsun beni. Bir şekilde tanışırıysak eğer, kabullenebilecek misin bütün okuduklarından sonra beni? Tanıdığını sandığın birini yeniden tanımak zorlamasın? Ey bilinmeyenim, hiç endişem yokmuş gibi bir de seni endişe etmek korkutuyor beni!İhtimal hesaplarına girip de hepten berbat olan matematiğimi burada deşifre etmenin bir faydası olmadığı gibi, tanıyor mu tanımıyor mu diye papatya falı açmanın da bir faydası olacağını düşünmüyorum.

Öyle miydin, böyle miydin diye boşa kafa yormaktansa, ben bir dosta yazar gibi yazayım da benden günah gitsin. Yoksa bu mevzu lastik gibi uzar da kopması için incelenmesi beklenir vesselam...

Hayat dediğimiz, çok bilinmeyenli yanıtsız bir denklemdir çoğu zaman. Ya da bir uzun yoldur, ucu bucağı görülmeyen. Öyle olmasına rağmen de bir solukta alınan menzildir nihayetinde. İki durak arasında geçen ömründe mühim olan hoş kalan bir sedaysa, şairin dediği gibi fazlaca durup düşünmeye ne hacet; dün doğdun, yarın öleceksin. Benim çocukluğum mutlu ve yaramaz geçti. Her iki durum için de aileme borçluyum; mutluluk için kocaman teşekkür, yaramazlıklar için koskocaman bir özür. On altı yaşında daha yeni çocukluktan çıkmış körpe gelin annem; gurbet elde beni ilk defa kucağına alıp da yumuk yumuk ellerimi tutarak, gözlerimi gözleriyle yakalamaya çalışırken, acaba kendini bu kadar hırpalayacağım aklına gelmiş miydi? Yaramazlıklarımı yazsam, kâğıtlar kâfi gelmez. Zaten oturup bunları yazacak kadar da arsız değilim. Anlatacaklarımın konusu haylazlıklarım değil. Ama bilmeni isterim ki ayaklanmaya başladığım gün, annem için sıkıntılarının da başladığı gündür. Ben az söyleyeyim, sen çok anla...

Babam, çok küçük yaşta annesini kaybederek öksüz kalmasının üzerine, bir de babasını yitirince hem öksüz hem yetim kalmış.

Bu yetimlik gerçek manasında elli yaşında vukuu bulmuş olsa da benim nazarımda annesinin öldüğü gün gerçekleşmiştir. Anası olmayanın bahtı mı olur? Ben ne duydum ne de gördüm. Analık elinde ziyan olmuş çocukluk günlerinden bize, baba tarafımızdan ötekileşmek ve sevgisizlik gibi bir halet - i ruhiye miras kalmıştır. Babamın sonradan üçü erkek beş kardeşi

olmasına rağmen, ben ne amca gördüm ne de hala. Dedemi nerdeyse hatırlamıyorum bile. O taraftan bize sevgi ve muhabbetin kırıntısı düşmüş müdür, hiçbir fikrim yok doğrusu.

Okumak istemiş, okutulmamış; terzilik zanaatine meyletmiş, engellenmiş; döve söve bir kamyona bindirilip şoför edilmiş; kimsesiz, kadersiz bu adam Topuş (Topal) Emine'nin gayretiyle torunu Ayla ile evlendirilmişti. Ben dünyaya geldiğimde babam otobüs şoförlüğü yapmaktayken, Antep - İstanbul arası mesafe yeterli gelmemiş olacak ki bir süre sonra uluslararası tır şoförlüğüne kendini terfi ettirmişti. Mesleği icabı ömrü yollar-da geçti desem yalan olmaz. Evlenirken altı melamin tabak, altı kaşığa gücü yeten babam bu duruma çok içerlemiş olacak ki ha bire çalışmış, sefer atmıştır. Bu durum ister istemez gurbet havası oluşturmuş, annemin payına koyu bir hasretlik ve dahi yalnızlık, benim payıma ise babadan mahrum günler düşmüştür.

Hani küçük çocuklara çok saçma bir soru sorarlar ya: “Anneni mi çok seviyorsun babanı mı?” diye. Bu soruya cevabım hiç şaşmaz her defasında “Babamı.” derdim. Duyanlar, şefkatli bir ses tonuyla: “Yazık... Göremiyor ya, özlüyor babasını.” derlerken ben onları kandırmış olmamın gururunu yaşardım. Sert adamdı babam, o zamanlardaki her baba gibi. Yoldan gelip de annemi çok sevdiğimi duysa kızar, hatta dövebilirdi. Hiç böyle bir risk alınır mı? Üniversiteye kadar babamla diyalogum sayılıdır ve her nedense hepsi de yaramazlıklarımın cezalandırılması ve uzun nasihatlerden ibarettir.

Çocukluğumun güzel anıları Adıyaman'ın çetin sıcaklığında geçti. Benim dedem – ki annemin babasıdır – toprak emekçisiydi desem de inan, makinist desem de inan. Ağalarla beylerle ortaklıkları vardı. Onlar geniş arazilerini koyarlardı, dedem ise emeğini ve bütün tecrübesini. Titizliği ve

dürüstlüğü ile nam salan Mustafa Usta, tüm yörede aranan bir adamdı. Binlerce dönüm arazide, onlarca adamı ustalıklarla sevk ve idare ederdi. Hasat zamanı geldiğinde binbir çile ve zahmetin ardından kaldırılan ürün paraya çevrildiğinde kendisi de emeğinin karşılığını bütün bereketiyle alırdı.

Bir adamın isminin sonuna “Usta” payesi koyuluyorsa, bir mahareti var demektir. Kendi tabiriyle makinelerden iyi anlardı. Buradaki makine en geniş manasıyla kullanılmıştır. Mesela traktör, kamyon, otobüs, otomobil bir makinedir. İplik fabrikasındaki büküm yapanında makine olduğu gibi. Santrifüjünde bir makine olduğunu söylememe bilmem gerek var mı? Ben bu adamı ucu bucağı olmayan tarlalarda mercimek kaldırırken de gördüm, İstanbul’da koca bir iplik fabrikasının makinelerini kurup çalıştırırken de.

Dedem gezmeyi tozmayı severdi. Türkiye’de gezip görmediği yer kalmamıştı desem yalan olmaz. Her fırsatta kendini bir yerlere atardı. ananemi ikna ederse tüm ailesiyle - teyzelerim, annem, ben, kardeşim ve barışıkça dayım - gittiği de yok değildi. ananemi ikna etmek mi zordu, yoksa yalnız gezmek mi daha çekiciydi bilemem ama sözün özü dedemin sık sık seyahat ediyor olmasıydı. Sayesinde biz de epey yer görmüş olurduk; Konya, İstanbul, Adana vs. İşinde titiz olan adam, her şeyiyle titiz oluyor anlaşılır; kıyafetlerinden tut da oturduğu sofraya dek. Ütüsüz kıyafet giymez, etsiz ve zahmetsiz yemek yemezmiş. Bu dedeme atılmış bir iftiraysa eğer, ben masumum; zira bu zannın faili annemdir. Ben o kadarını bilmem, benim tek bildiğim dedemin beni çok sevdiğiydi. Yolu ne zaman Antep’e düşse, beni de almadan dönmezdi Adıyaman’a. Hatta rivayet odur ki ben altı aylıkken bir çift karyola almış; birini Antep’e, diğerini de Adıyaman’a kurdurmuştu.

Adıyaman Gölbaşı caddesi üzerinde üç katlı bahçeli bir evi vardı. Her yıl bir katını çıkmıştı, kendisi de bizzat çalışmak suretiyle. Evin hem önünde hem de arkasında büyük bir bahçesi vardı. Çeşit çeşit meyve ağaçları, yedi veren diye tabir edilen gül fidanları ve bir de küçük bir bostanı vardı aklımda kaldığı kadarıyla. İkindiden sonra eve gelir hasır şapkasını giyer, pantolonunun ayaklarını çemler; güneş batıncaya dek ağaçları, gülleri, bostanını sular, budardı. Güneş battıktan sonra dama kadar çıkmış asma çardağına bağlanmış seyyarın ışığını açar yemeğini, çayını damda yer, içer ve orada da uyurdu. Adıyaman'ın yaz geceleri berrak ve yıldızlarla doluydu o vakitler. Işıl ışıl göğün altında uykuya dalmak bir başka güzel olurdu. Keşke sen de yaşasaydın!

Derme çatma kapısından geçip bahçeden içeri dedemle girdiğim vakit, herkesin yüzünde bir gülücük peyda eder, bir sevinç dalgası küçücük dünyamı hemen kuşatırdı. İki teyzem koşarak gelir; kucaklar, öpücüklere boğarlardı. ananemin elini öpüp düz sarı saçlarımı okşamasından sonra dayımın huzuruna çıkardım. O evin merdiven başı diye tabir edilen yerinde karşılardı beni, yüzünde kendine has tebessümüyle. ananem ve teyzelerimin ilgisi iki, bilemedin üç gün sürerdi; dayımınki ise birkaç saat. O birkaç saatlik zaman dilimi geçtiğinde benim de misafirliğim bitmiş olurdu.

Hayatımızın bir döneminde muhakkak karşılaştığımız bir “zor kadın” vardır ya, işte benim hayatımdaki zor kadın ananemdir (TDK'ye göre aneanne diye yazılıp halk arasında anane diye hızla telaffuz edilen; annenin annesi olan kadın). Elif Hatın (Hatun yani imla kılavuzu karıştırma), gece gibi uzun siyah saçları, esmer teni, rengini kahveden manasını yaşadığı yıllardan almış gözleriyle Besnililerin dediği gibi Hatın

mı Hatın'dır. Her daim oturma odasındaki divanda oturup sol yanını nakışlı büyük kırlentlere verip boncuk oyalı beyaz tülbendini yüzünün bir kısmını örtecek derecede çekiştirerek açık pencereden uzakları izleyen, günde birkaç defa sigara tellendiren, çokça kendi kendine söylenen, bu vesveseli kadın çocukluğumun Valide Sultan'ıdır diyebilirim.

İki erkek arasında kalmış - ki dedem ve dayımdan başkası değil - bir orta yol bulamamış biçare de olsa, hiçbir dem renk vermemiş; kendini görünmez aşılmaz bir duvarla çevreleyerek yakınlaştırmamış, yaklaşmamış, sert mizaçlı bir kadındır. Çocukluk çağlarında ve genç kızlığında da böyle sert olduğu rivayet edilirse de masal tekerlemelerinde söylenenin aksine beşliğini ben sallamadığım için doğruluk payını bilemem. Sertliğinden birçok kez ben de payımı almış olsam da aramızda hep bir muhabbet olduğunu inkâr edecek kadar nankör değilim.

Onun en talihsiz yanı, öfkesini - bütün dinginliğine rağmen - uçlara hızla taşımasıydı. Öfkelendiği zaman dilinden, burnundan, gözünden ateş saçardı. Düşün ki, bir annenin yanında çocuğu için "Ne yararı var ne hayrı. Ölse kurtulur, bu kadar çile çekmezdin." diyecek kadar öfke kontrolü hususunda ehemmiyetsiz bir yaradılışa sahipti ama öfkesi geçti mi apayrı bir kadın çıkagelirdi hayatımızın başköşesine; sevecen, koruyucu, hoş sohbet, kalp kırmayan, güler yüzlü... Ne tezat, değil mi?

Dedim ya; zor kadındır ananem. Zor beğenir, zor sevdiğini söyler, zor derdini döker, zor ağlardı. Dışarıdan bakıldığında bu kadar katı görülmesinin sebebi, her şeyine sinmiş olan zorluktandır kim bilir. Biri çok yaşamamış dört kız - ki annem en büyükleridir - bunlara ilaveten bir erkek çocuk doğurmuş bu

kadın; hayat denen yolda nelerle karşılaştı, kimlerle savaştı da karakteri böyle şekillendi bilecek değilim. Neden böyle oldu diye yargılayacak kişi hele hiç değilim. Büyük bir sevincin ve umudun ete kemiğe bürünerek bir bebek olarak dünyaya geldiğin gün; yalnız seni doğuran ananın kollarına değil, aynı zamanda hayatın da kollarına verilirsin. İlk yudumunu annen denilen tavizkar melekten, ilk nefesini hayat denilen tavizsiz kadından alırsın. Doyurup, donatıp, kollayıp büyütürken seni annen, hayat da sana yolda sunduklarıyla şekillendirip büyütür ihtimam içinde. Nereden bileceksin sana ne hazırladığımı? Yola çıkanın durumunu Allah bilir; bizleri neler bekliyor, son duraktan önce bilmek ne haddimize.

Ya tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş ya da üzüm üzümüne baka baka kararmış olacak ki, o da kocası kadar titiz bir kadındır. O kadar titizdir ki, temizliğini yapıp da kapısını penceresini kapattığı salona toz dahi cesaret edip de on günden önce giremez. Toz zerreciğinin bir yol bulup girmesi ancak o kadar sürüyor demek daha doğru olur. Dip bucak yapılan temizlikten hemen sonra demeyeceğim; zira o esnada hâlâ biri mobilyaların tozunu alırken bir diğeri, mesela annem, halıyla kavga ediyordur çoğu zaman. O salona teşrif eder, yapılan işleri el yordamıyla kontrol eder, her şey istediği gibi olmuşsa; balkon kapısının altına, pencerelerin pervazına çaputlar sıkıştırır, güneşlikleri çeker, üstüne tül perde, onun üstüne de kalın fon perdeleri kapandıktan sonra değil toz, ışık bile giremez Alimallah! Tozu alınan koltuk takımlarının da kefenleri giydirildikten sonra herkesin parmak uçlarıyla terk ettiği salondan en son kendi çıkar; heyulaların toplandığı salona son bir bakış atıldıktan sonra kapısı kapatılırdı. Bitti mi? Daha değil. Evde ben gibi bir velet olduğundan, salona girmemem hususunda sıkı sıkıya tembihlendikten

sonra kilitlenen salon kapısının altına tepiştirilen çaputla iş ancak tamamına erdirilirdi. Böylece salon ve sakinlerinin ışıkla, tozla ve havayla ilişkisi kesilir, kısa bir süre için kendi kaderlerine terk edilirdi. Hadi sen toz ol da gir bakalım, girebiliyor musun? Sence abartıyor muyum? Sıcak bir yaz gününde, çat kapı konuk olup doğruca salonuna gir de bak bakalım, nasıl bir atmosfer seni karşılıyor? Bizlerin aksine salondan hiç çıkmayan Adıyaman sığağı, havasızlıkla el ele tutuşarak seni nasıl sevinçle karşılıyor, bir gör! Yeminle, bırak bana hak vermeyi, “Ben ne günah işledim de buraya düştüm.” der, yüz geri edip kaçarsın. Sen beni dinle; yolun düşerse o tarafa balkondan başka yerde oturma. Al sana kalpten bir dost nasihati!